

Lumihiutaleita

Kävelen hämärtyvässä
illassa.

Suuret lumihiutaleet
leijaeilevat tummalle
kynnökselle.

Hiutaleet kuin
enkelinsiipiä,
hentoja, valkoisia,
leijailevat hiljaa,
koskettavat maata,
sulavat pois.

Nyt taivas täynnä isoja
hiutaleita.

Laskeutuvat vihreälle
ruohikolle, koivun oksille,
katolle, teille, kaikkialle.

Taivas kuin täynnä pieniä
enkeleitä.

Nyt jo tumma kynnöskin
valkeassa lumivaipassaan.

Hiutaleet, nuo hennot
enkelinsiivet tuovat viestiä
kaukaisuudesta
vuosisatojen takaa.

Muistuttavat adventista,
joulusta, joulun juhlista.

Kävelin hiljaa lumisen
kynnöksen ohi, vaelsin ohi
jouluvalojen koristamia
pihoja, ohi hautausmaan,
ohi kerrostalojen, ohi
kauppojen jouluvalojen.
Tulin kirkkopuistoon.

Puiston keskellä palaneen
kirkon tyhjä tila.

Tilassa penkkejä
hiljaisuutta etsiville,
rukoileville,
kotikirkkoa

muisteleville.

Kirkon penkit peittyvät
hennoilla enkelinsiivillä.

Musta hiiltynyt risti
kohoaa kohti taivasta,
seisoo pystypäisenä
ylöspäin katsoen. Kertoo
tulossa olevasta joulusta,
jouluista satojen vuosien
takaa. Kertoo kirkon
kuoriin kohoavasta
veisuusta, ikivanhojen
kirkonkellojen joulun
juhliin kutsusta,
jouluseimestä ja
päimenistä.

Hiiltynyt risti kertoo
joulun ilosanomasta,
anteeksi antamisesta,
lähimmäisen rakkaudesta.

kiitoksesta.

Joulun ilosanomasta, joka
on annettu jaettavaksi,
vietäväksi eteenpäin.

Kirjoittanut
Irma Hannula

Lumihiutaleita-runo - Irma Hannula

Muistokirkko-kuva – Liisa Pieskä

Taitto 18.12.2020 Kalajokilaakso-lehteen – Olli Salo